

Arrest

nr. 196 162 van 5 december 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een moslima van Issa origine te zijn, afkomstig uit Ali Sabieh, die de Djiboutiaanse nationaliteit bezit. Toen u jong was, ging u bij een tante in Djibouti stad, te Quartier 6 wonen. Na uw huwelijk in 1977 verhuisde u met uw man naar Quartier 7, Cité Gashamale. Aldaar woonde u tot uw vertrek. Zelf was u huisvrouw. Uw man werkte dan weer in onderaanneming voor het bouwbedrijf van A.B..

Op 30 april 2013 diende u een eerste asielaanvraag in. Volgens uw verklaringen werd u in 2003 lid van de oppositiepartij Mouvement pour le Renouveau Démocratique (MRD), die u financieel steunde.

Problemen kende u niet. In juli 2009 kwam hier evenwel verandering in. Toen uw man, samen met uw broer, I., en de zoon van uw schoonbroer, op weg was naar Dorale om er kamelenmelk te drinken, werden ze door de Djiboutiaanse veiligheidsdiensten (SDS) achtervolgd omdat ze uw man ervan verdachten banden te hebben met A.B., die in 2008/2009 in diskrediet was gevallen en sindsdien in Dubai verblijft. Hierbij werd uw man doodgeschoten. Uw broer en de zoon van uw schoonbroer verdwenen en werden sindsdien niet meer gezien of gehoord. Nadien, met name toen u terugkwam van het mortuarium, voerden de veiligheidsdiensten (SDS) ook een huiszoeking uit bij jullie thuis, waarbij ze ook u sloegen. Nadien gebeurde er niets meer en besloot u zich bezig te houden met het kopen en verkopen van allerlei goederen. Om die reden reisde u in 2010 en 2011 ook naar Dubai.

In februari 2011 kreeg u opnieuw problemen. Bij deelname aan een manifestatie op 20 februari 2011 werd u immers samen met andere betogers even vastgehouden om uw naam te noteren. Daags nadien kreeg u vervolgens een convocatiebrieven, die u gebod zich aan te bieden bij het politiekantoor. U ging hier op in, werd gewaarschuwd zich niet meer met dergelijke activiteiten in te laten, maar na één uur ook terug vrijgelaten. Nadien leefde en werkte u verder.

In september 2012 reisde u opnieuw naar Dubai om zaken te doen. Nadien keerde u terug naar Djibouti, maar toen u vernam dat uw vader ziek was, besliste u hem in El Gaal (Somaliland) te gaan bezoeken. Aan de grens werd u evenwel tegengehouden door de veiligheidsdiensten (SDS). Deze namen u mee om u te ondervragen en u te confronteren met een foto waarop A.B. samen met twee vrouwen te zien was. Ze verdachten u er van één van die 2 vrouwen te zijn en geld van A.B. aan rebellen in Somaliland te hebben gegeven. U ontkende, waarna u werd vastgebonden aan een stoel en elektroshocks kreeg. Wat nadien gebeurde weet u niet meer, maar daags nadien bevond u zich om 11u. in het ziekenhuis, vanwaar u terug naar huis keerde. Nadien ontdekte u dat uw paspoort en identiteitskaart uit uw handtas verdwenen waren, en werd u verhinderd om uw werk als verkoopster verder te zetten. In oktober 2012 werd u nogmaals door de SDS meegenomen en ondervraagd ivm uw banden met A.B.. U ontkende opnieuw en dezelfde dag nog lieten ze u opnieuw vrij. In november 2012 werd u tot tweemaal toe door de SDS meegenomen. Beide keren werd u opgesloten, geslagen, mishandeld en één van beide keren werd u zelfs verkracht. Nadien dumpten ze u steeds terug bij u thuis en lieten ze u een tijd met rust, maar in maart 2013 werd u opnieuw meegenomen. Opnieuw werd u opgesloten. Ditmaal staken ze echter ook een slang bij u, hetgeen u dermate deed huiveren dat u een aantal keren toegaf dat u A.B. kende. Uiteindelijk lieten ze u terug gaan.

Ditmaal had u evenwel zo een schrik voor uw leven gekregen dat u besliste om Djibouti te verlaten. Op 15 maart 2013 reisde u naar Ethiopië, alwaar u op 17 maart 2013 te Addis Abeba aankwam. Op 29 april 2013 nam u aldaar een vlucht naar Brussel (België). Dezelfde dag nog kwam u hier aan. Daags nadien, met name op 30 april 2013, vroeg u uiteindelijk asiel aan.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde u destijds een geboorteakte nee: uw lidkaart van de MRD; een brief van D.A.F., secretaris-generaal van voornoemde partij en woordvoerder van de Union pour le Salut National (USN), ivm uw lidmaatschap en activiteiten voor voornoemde partij; twee foto's van een manifestatie waaraan u in februari 2013 deelnam; de convocatiebrieven die u in februari 2011 ontving; alsook enkele door u zelf opgestelde notities.

Op 10 juni 2015 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het Commissariaat-generaal oordeelde namelijk dat u niet aannemelijk had weten maken dat u in Djibouti gehuwd was, dat uw man lange tijd voor het bouwbedrijf van A.B. zou gewerkt hebben, en dat uw man in juli 2009 door de Djiboutiaanse autoriteiten zou vermoord zijn als gevolg van zijn werk voor voornoemde persoon en omdat hij verdacht werd van wapenhandel. Voorts kon er geen geloof gehecht worden aan het door u beweerde lidmaatschap van de Mouvement pour le Renouveau Démocratique (MRD) en de Union pour le Salut National (USN) in Djibouti, waardoor eveneens geen geloof kon gehecht worden aan de ernstige problemen waarmee u als gevolg daarvan geconfronteerd zou zijn. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), doch de beslissing van het Commissariaat-generaal werd gehandhaafd bij arrest van 11 december 2015.

Ondanks u dit wel zou overwogen hebben, zou u uiteindelijk niet terugkeren naar Djibouti, en op 22 april 2016 vroeg u voor de tweede keer asiel aan bij de Belgische asielinstanties. In het kader van uw nieuwe aanvraag bouwde u verder op de problemen zoals u ze in uw eerste asielaanvraag uiteenzette. Zo legde u enkele documenten neer (cfr. infra), teneinde aan te tonen dat u destijds weldegelijk gehuwd was en uw man vroeger voor A.B. zou gewerkt hebben. Verder legde u enkele documenten neer (cfr.

infra) om alsnog aan te tonen dat u vóór uw vertrek uit Djibouti lid zou geweest zijn van bovenvermelde oppositiepartijen, en haalde u aan dat u uw politieke activiteiten voor de Djiboutiaanse oppositie nog steeds verderzette, ditmaal vanuit België. U zou hier immers meerdere malen deelgenomen hebben aan betogingen en bijeenkomsten van de MRD/ USN. Daarnaast haalde u nog aan dat uw zus F. naar aanleiding van de incidenten op 21 december 2015 te Bulduqo, Djibouti zou gearresteerd zijn; twee maanden in de gevangenis zou hebben doorgebracht en u omwille van uw behoren tot de Younis Moussa/Odah Gub clan eveneens vreest om naar Djibouti terug te keren, daar alle leden van deze clan zouden gevisieerd worden.

Ter staving van uw nieuwe asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een kopie van een nieuwe geboorteakte, d.d. 5 juli 2015; een duplicaat van uw huwelijksakte, met bijhorende nieuwe vertaling; een getuigenis van M.A.A., een voormalig collega van uw man, d.d. 20 december 2015; een nieuwe brief van D.A.F., d.d. 16 juli 2015; verschillende lidkaarten van de MRD en de USN, een begeleidende brief van I.A.F. ivm de afgifte van al deze lidkaarten, d.d. 19 februari 2016; enkele foto's van betogingen en bijeenkomsten van de MRD/USN, waaraan u in België zou deelgenomen hebben; een convocatiebrief voor uw zus F., d.d. 22 maart 2014; een brief van A.D.A., d.d. 11 januari 2016, aangaande de situatie van de Younis Moussa clan na de incidenten van 21 december 2015; en een medisch attest, d.d. 5 november 2014 betreffende uw medische/psychologische problemen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient vermeld te worden dat het Commissariaat-generaal zich in het kader van onderhavige aanvraag enkel en alleen beperkt tot een onderzoek van de door u aangebrachte nieuwe feiten en bewijsstukken, en dit in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Het Commissariaat-generaal stelt, na lezing van uw administratief dossier, evenwel vast dat u zich ook in onderhavige aanvraag nog steeds beroept op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet en louter verder bouwt op uw verklaringen gedaan tijdens uw eerdere asielprocedures – met name door vol te houden dat uw man lange tijd voor het bouwbedrijf van A.B. zou gewerkt hebben, dat uw man in juli 2009 door de Djiboutiaanse autoriteiten zou vermoord zijn als gevolg van zijn werk voor voornoemde persoon, uzelf te Djibouti destijds problemen kende door uw lidmaatschap van de politieke partij Mouvement pour le Renouveau Démocratique et le Développement (MRD) en de Union pour le Salut National (USN), en tegelijkertijd te stellen dat u sinds uw aankomst in België eveneens voor voornoemde partijen actief bent (Vragenlijst CGVS, 27 april 2016, pp. 1-4; Gehoorverslag CGVS, 29 juni 2016, pp. 1-18).

In dit verband dient om te beginnen dan ook benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat u omwille van uw lacunaire verklaringen niet aannemelijk had weten maken dat u in Djibouti destijds gehuwd was, dat uw man lange tijd voor het bouwbedrijf van A.B. zou gewerkt hebben, dat uw man in juli 2009 door de Djiboutiaanse autoriteiten zou vermoord zijn als gevolg van zijn werk voor voornoemde persoon en omdat hij verdacht werd van wapenhandel. Voorts kon er geen geloof gehecht worden aan het door u beweerde lidmaatschap van de Mouvement pour le Renouveau Démocratique (MRD) en de Union pour le Salut National (USN) in Djibouti, waardoor eveneens geen geloof kon gehecht worden aan de ernstige problemen waarmee u, en uw familieleden, als gevolg daarvan geconfronteerd zouden zijn. Het beroep dat u indiende tegen deze weigeringsbeslissing werd niet gevolgd, daar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest van 11 december 2015 besliste de beslissing van het Commissariaat-generaal te bevestigen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast.

Voorts dient opgemerkt te worden dat uit uw nieuwe verklaringen blijkt dat u destijds geen eenduidig beeld schiep ivm uw verblijfplaatsen vóór uw vertrek uit Djibouti.

Zo stelde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal, d.d. 29 juni 2016, dat u vóór uw vertrek naar België een huurhuis vlakbij de Riyad markt betrok (Gehoorverslag CGVS, 29 juni 2016, p. 5), daar

waar u eerder stelde tot uw vertrek in jullie huis in Quartier 7, Cité Gashamale te hebben gewoond (Gehoorverslag CGVS, 31 maart 2014, pp. 1-19; Gehoorverslag CGVS, 13 oktober 2014, pp. 1-12).

Ook dient vermeld te worden dat u er nog steeds niet in geslaagd bent uw identiteit, de identiteit van uw beweerde man, alsook het huwelijk met uw beweerde man aannemelijk te maken. U legde wel een kopie van een nieuwe geboorteakte en een nieuwe vertaling van uw huwelijksakte (duplicaat) neer. Deze documenten veranderen evenwel niets aan de voorgaande beoordeling van het Commissariaat-generaal, te meer u deze documenten reeds neerlegde in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en deze dus reeds beoordeeld werden. Bovendien hebben deze documenten, zoals reeds eerder opgemerkt werd, slechts een geringe bewijswaarde, daar het kopies betreffen en uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat dergelijke documenten in Djibouti makkelijk vervalsbaar zijn en door corruptie erg eenvoudig tegen betaling te bemachtigen zijn. Dat u, zoals u verklaart, in uw afwezigheid zomaar een nieuwe geboorteakte kon bekomen, met name nadat dit door uw zus F. geregeld werd in Ali Sabieh (Gehoorverslag CGVS, 29 juni 2016, p. 11), lijkt deze informatie enkel te bevestigen. Dat u als voormalige zakenvrouw/handelaarster er niet in slaagt om uiteindelijk een document met enige bewijswaarde neer te leggen dat uw identiteit, deze van uw man en/of jullie huwelijk kan staven, roept ernstige vragen op.

Daarnaast dient hier nog aan toegevoegd te worden dat indien u uw identiteit, de identiteit van uw man en het huwelijk met uw man alsnog aannemelijk had weten maken, quod non, u er net als tijdens uw eerste asielaanvraag niet in geslaagd bent het werk van uw man aannemelijk te maken. De door u neergelegde getuigenis van M.A.A., een voormalige collega van uw man, is niet bij machte iets aan de eerdere vaststellingen van het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te wijzigen, daar documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, hetgeen bij u dus geenszins het geval was. De getuigenis, die nota bene luttele dagen na het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd opgesteld, kan dus niet zomaar uw geloofwaardigheid herstellen. Daarenboven blijkt ook duidelijk uit uw verklaringen dat de auteur van de getuigenis eveneens in België verblijft en de getuigenis op uw vraag opgesteld werd, waardoor ze mogelijks op basis van uw verklaringen en/of met het oog op uw nieuwe asielaanvraag geschreven werd (Vragenlijst CGVS, 27 april 2016, pp. 2-3; Gehoorverslag CGVS, 29 juni 2016, p. 12).

Tot slot dient nog opgemerkt te worden dat indien u al het bovenstaande al aannemelijk had weten maken, quod non, het evenmin aannemelijk is dat u hierdoor, in het geval van een eventuele terugkeer naar Djibouti, problemen zou hebben en/of vervolgd zou worden met/door de Djiboutiaanse autoriteiten. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw pleegzoon, met name de zoon van uw beweerde man, momenteel niet langer in Marokko zou verblijven voor diens studies, maar terug in jullie huis Quartier 7, Cité Gashamale, en u niet op de hoogte lijkt te zijn van zijn problemen en dit als zoon van uw beweerde man (Gehoorverslag CGVS, 29 juni 2016, pp. 4-5; 9)

Gelet op dit alles weet u dus ook in onderhavige aanvraag niet aannemelijk te maken dat u in Djibouti gehuwd was, dat uw man lange tijd voor het bouwbedrijf van A.B. zou gewerkt hebben, en dat uw man in juli 2009 in de door u geschetste omstandigheden zou overleden zijn, met name dat hij door de Djiboutiaanse autoriteiten zou vermoord zijn als gevolg van zijn werk voor voornoemde persoon. Dat u hierdoor, in het geval van een eventuele terugkeer naar Djibouti, problemen vreest met de Djiboutiaanse autoriteiten is bijgevolg ook niet aannemelijk.

Wat uw andere asielmotieven betreft, dient opgemerkt te worden dat u nog steeds niet aannemelijk weet te maken in Djibouti lid te zijn geweest van de Mouvement pour le Renouveau Démocratique (MRD) en de Union pour le Salut National (USN). U legde wel een nieuwe brief van D.A.F. neer, d.d. 16 juli 2015, alsook enkele nieuwe lidkaarten van de MRD en de USN, met bijhorende brief van Ismael Ali Farah, waarin vermeld wordt dat hij u deze laatste heeft uitgereikt. Deze document zijn echter niet bij machte iets aan de eerdere vaststellingen van het Commissariaat-generaal te wijzigen, daar documenten, zoals reeds aangehaald werd, in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, hetgeen bij u dus geenszins het geval was. Voorts legde u het merendeel van deze documenten reeds neer in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waardoor hun bewijswaarde reeds beoordeeld werd.

Daarenboven blijkt duidelijk uit uw verklaringen dat de nieuwe brief van D.A.F. op uw vraag opgesteld werd, waardoor hij een gesolliciteerd karakter vertoont en mogelijks op basis van uw verklaringen geschreven werd (Gehoorverslag CGVS, 29 juni 2016, pp. 12-13). Mbt de door u neergelegde lidkaarten

van de MRD en de USN verwijst het Commissariaat-generaal naar de eerdere opmerkingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, alsook naar uw verklaringen, waaruit nogmaals blijkt dat u met gemak documenten laat fabriceren met het oog op uw beroepsprocedure en nieuwe asielaanvraag (Gehoorverslag CGVS, 29 juni 2016, pp. 13-14).

Gelet op dit alles blijft het Commissariaat-generaal dan ook bij haar eerdere vaststelling dat het niet aannemelijk is dat u in Djibouti destijds lid zou geweest zijn van en deel zou genomen hebben aan activiteiten/betogingen van de oppositiepartijen MRD en de USN; dat, mocht dit toch het geval geweest zijn, quod non, u hoogstens een gewoon lid was die in de periode 2003-2005 de partij financieel steunde; en dat er bijgevolg ook nog steeds geen geloof kan gehecht worden aan de toen door u ingeroepen vervolgingsfeiten die zouden uitgaan van de Djiboutiaanse autoriteiten omwille van uw lidmaatschap van voornoemde partijen.

Hieraan dient nog toegevoegd te worden dat de foto's die u neerlegde om uw deelname aan betogingen en bijeenkomsten van de MRD/USN in België te staven, evenmin van dien aard zijn om in hoofde van uw persoon van een gegronde vrees voor vervolging te spreken. Ze tonen immers enkel aan dat u in België enkele keren zou deelgenomen hebben aan een betoging of bijeenkomst, maar bewijzen geenszins dat u een bijzonder profiel en/of een functie/positie binnen de partij zou hebben. Ook uw bijkomende verklaringen ivm uw beweerde activiteiten in België doen dit niet. Integendeel. Ze lijken eerder te bevestigen dat u in België hoogstens een occasioneel sympathisant bent van de MRD/USN, al dan niet met het oog op het indienen van een nieuwe asielaanvraag (Gehoorverslag CGVS, 29 juni 2016, pp. 14-15).

In dit verband dient ook gewezen te worden op het feit dat er met betrekking tot asielaanvragen gegrond op activiteiten buiten het land van herkomst (réfugié sur place) een bijzondere bewijslast geldt. Indien een asielzoeker niet vervolgd werd in zijn land van herkomst is het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs van een gegronde vrees voor vervolging. Internationale bescherming kan slechts gegrond zijn op elementen die ontstaan zijn nadat u Djibouti verlaten heeft wanneer het aannemelijk is dat de Djiboutiaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw activiteiten in België én er bovendien aanwijzingen zouden zijn dat de aangehaalde activiteiten van die aard zijn dat zij kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door de Djiboutiaanse overheden.

U slaagde er in het kader van uw eerste asielaanvraag echter niet in aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België individueel vervolgd bent geweest door de Djiboutiaanse autoriteiten. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) was in haar arrest reeds van dit oordeel. In onderhavige aanvraag bent er evenmin in geslaagd aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België individueel vervolgd bent geweest door de Djiboutiaanse autoriteiten (cfr. supra). Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Djiboutiaanse autoriteiten stond, kan er rekening houdend met uw profiel en achtergrond, louter als deelneemster aan betogingen en/of vergaderingen van de MRD/USN in België, redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Djiboutiaanse autoriteiten uw handelingen na uw vertrek uit Djibouti niet op de voet gevolgd hebben, en derhalve niet op de hoogte zijn van uw acties in België.

Volledigheidshalve merkt het Commissariaat-generaal nog op dat u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal, d.d. 29 juni 2016, nog liet optekenen dat u, ongeacht al het bovenstaande wel naar Djibouti zou kunnen terugkeren (Gehoorverslag CGVS, 29 juni 2016, pp. 6-7), hetgeen eveneens veelzeggend is mbt de geloofwaardig van al het bovenstaande, maar dat u uiteindelijk toch niet teruggekeerd zou zijn omwille van een nieuw asielmotief, met name dat uw zus F. na uw vertrek verschillende keren zou gearresteerd zijn en u als lid van de Younis Moussa/Odah Gub clan sinds de incidenten van 21 december 2015 te Bulduqo eveneens vervolging vreest in het geval van een terugkeer naar Djibouti (Gehoorverslag CGVS, 29 juni 2016, pp. 6-7). Echter, ook dit bijkomend asielmotief is niet van dien aard om in hoofde van uw persoon van een gegronde vrees voor vervolging te kunnen spreken.

Zo is het, gelet op het feit dat u al het bovenstaande niet aannemelijk hebt weten maken, niet geloofwaardig dat uw zus F. na uw vertrek verschillende keren zou lastig gevallen/gearresteerd zijn omdat de Djiboutiaanse autoriteiten naar u op zoek zouden geweest zijn (Gehoorverslag CGVS, 13 oktober 2014, p. 3; Gehoorverslag CGVS, 29 juni 2016, p. 8); en is het, mede gelet op uw verklaringen hieromtrent, op zich bevreemdend dat u nu pas een convocatie brief van de Djiboutiaanse politie, d.d. 22 maart 2014, weet neer te leggen in dit verband (Gehoorverslag CGVS, 29 juni 2016, p. 8). Voorts betreft uw bewering dat uw zus F. aanwezig was bij de incidenten van 21 december 2015 te Bulduqo en

een week nadien zou gearresteerd zijn, een blote bewering uwentwege die nergens steun vindt in uw administratief dossier (Gehoorverslag CGVS, 29 juni 2016, p. 6-8). Tot slot dient mbt uw bewering dat u als lid van de Younis Moussa/Odah Gub clan sinds de incidenten van 21 december 2015 te Bulduqo sowieso vervolging dient te vrezen in het geval van een terugkeer (Gehoorverslag CGVS, 29 juni 2016, pp. 6-7), hetgeen u tracht te staven adhv een brief van A.D.A., d.d. 11 januari 2016, nog toegevoegd worden dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat, hoewel er bij de incidenten van 21 december 2015 te Bulduqo voornamelijk leden van de Younis Moussa/Odah Gub clan betrokken waren, er in Djibouti, noch voorafgaand aan deze incidenten, noch na afloop sprake was/is van systematische vervolging van de leden van de Younis Moussa/Odah Gub clan.

Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt ondermeer het volgende: "Quant à la situation actuelle de la communauté Yonis Moussa, le Cedoca n'a trouvé aucune information au sujet d'actions ou d'incidents impliquant la communauté Yonis Moussa précédemment au 21 décembre 2015. De même, aucune information n'a été trouvée concernant des actions ou incidents depuis les événements du 21 décembre 2015. A.D.A., président du mouvement « Djibouti 2016 » et ancien représentant officiel de l'USN auprès de la Belgique et de l'Union européenne, explique qu'une médiation a eu lieu entre le pouvoir et la communauté Yonis Moussa et que la question a pu être réglée de cette manière au niveau communautaire. Il précise que les Yonis Moussa sont intégrés au pouvoir politique et économique du pays et que les ennuis que peuvent connaître certaines personnes appartenant à cette communauté sont la conséquence d'actions personnelles et non de l'appartenance à l'ethnie Yonis Moussa. Il rajoute cependant qu'il convient de rester prudent, car le contexte est tendu et la question ethnique est largement instrumentalisée par l'élite au pouvoir. Un représentant de la mission belge pour l'Ethiopie et Djibouti interrogé au sujet de la situation du clan Yonis Moussa rapporte que depuis le mois de décembre 2015, il n'y a plus eu d'incidents impliquant le clan des Yonis Moussa. Il affirme que le clan est représenté tant au parlement qu'au gouvernement et que selon ses collègues des ambassades basées à Djibouti, il n'existe pas de « persécution systématique » à l'encontre du clan Yonis Moussa".

Tot slot dient vermeld te worden dat het loutere feit dat u tot de Younis Moussa/Odah Gub clan behoort, los van de incidenten van 21 december 2015, evenmin afdoende is om in hoofde van uw persoon te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. De clan Younis Moussa/Odah Gub behoort immers net als de Mamasen clan tot de Issa clangroep, die de meerderheid uitmaakt in Djibouti en is ook op het politieke niveau vertegenwoordigd. De Mamasan clan is enigszins oververtegenwoordigd en tot op zekere hoogte kan er in individuele gevallen sprake zijn van socio-economische marginalisatie/discriminatie van leden van andere/niet Issa sub-stammen.

Echter, om te oordelen of dergelijke discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en discriminatie dermate systematisch zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast, waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Hoewel er in individuele gevallen dus tot op zekere hoogte sprake kan zijn van socioeconomische marginalisatie/discriminatie, is deze marginalisatie/discriminatie in Djibouti voor leden van de Younis Moussa/Odah Gub clan, over het algemeen, net als voor andere/niet Issa sub-stammen, op heden niet van die aard om, cumulatief gezien, gelijk gesteld te kunnen worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Iedere situatie moet bijgevolg individueel onderzocht worden.

Uit uw (toenmalige) verklaringen blijkt evenwel nergens dat u als voormalige zakenvrouw/handelaarsters die destijds regelmatig naar het buitenland reisde (Gehoorverslag CGVS, 31 maart 2014, pp. 1-19; Gehoorverslag CGVS, 13 oktober 2014, pp. 1-12; Gehoorverslag CGVS, 29 juni 2016, pp. 1-18), dermate gediscrimineerd zou geweest zijn. Gelet op uw individuele omstandigheden is het Commissariaat-generaal dan ook van oordeel dat er in uw hoofde geen sprake is van dermate vergaande socio-economische marginalisatie/discriminatie die, cumulatief gezien, gelijk gesteld zou kunnen worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gelet op dit alles is het nog steeds niet aannemelijk dat er op heden in Djibouti in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging bestaat. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus niet toegekend worden, en komt u evenmin in aanmerking voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

De door u neergelegde documenten, alsook hun bewijswaarde, werden reeds één voor één hierboven besproken. Het door u neergelegde medische attest is tot slot niet afdoende om bovenstaande appreciatie te wijzigen, daar het reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag beoordeeld werd. Daarenboven zijn de door u en in het attest beschreven verwondingen/littekens van die aard dat ze eender welke oorzaak kunnen hebben, te meer u de oorzaak van een aantal littekens niet kon benoemen en/of ze niet weet aan de mishandelingen die u zou ondergaan hebben, en andere vlekken/littekens op uw lichaam toeschreef aan traditionele rituelen die steriele vrouwen in Djibouti ondergaan. Tot slot kan, zoals ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds stelde, een arts rekening houdend met zijn bevindingen en de verklaringen van de patiënt vermoedens hebben over de mogelijke oorzaak van verwondingen; doch kan hij nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen waarbij de aandoeningen zijn opgelopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster "Les nouvelles.org, « Manifestation à Bruxelles, devant l'ambassade de Djibouti pour la 12ème commémoration du massacre d'Arhiba » - . artikel beschikbaar http://nfrance.com/~eqI0357/P10_magazine/12_depeche04/I2189_bruzellesarhiba20032.html"; "persartikel van RFI (Radio France International) gepubliceerd op 15 maart 2017 onder de titel « Djibouti: plusieurs membres du MRD (opposition) arrêtés »"; "communiqué FIDH de dato 3 april 2017 « Le harcèlement de l'opposition continue »"; "communiqué FIDH de dato 13 november 2015 "La répression s'abat sur l'opposition, à six mois de l'élection présidentielle".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 15 mei 2017 een schending aan van de "artikels 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980", "de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980", "het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen)" en "beoordelingsfout".

Verzoekster volhardt in haar verklaringen en meent dat zij wel de waarheid heeft verteld. Zij bevestigt dat zij lid was van de oppositiepartij – "Mouvement pour le Renouveau Démocratique et le Développement" (MRD) en de "Union pour le Salut National" (USN) - in Djibouti, alsook dat zij al het slachtoffer is geweest van daden van vervolgingen. Zij stelt ook dat zij hier sinds haar aankomst deelneemt aan betogingen en aan vergaderingen van de MRD/USN door bijvoorbeeld te koken voor de leden van de oppositie die een bezoek aan de leden in België brengen en verwijst hierbij naar p. 13-15 van het gehoorverslag van het CGVS van 29 juni 2016. Verzoekster stelt te beschikken over foto's die haar activiteiten en haar nabijheid bij personaliteiten van de USN bevestigen.

Verzoekster verwijst naar arrest nr. 158 266 van 11 december 2015 van de Raad, alsook naar de bestreden beslissing van 10 april 2017 van het CGVS. Zij meent dat niet betwist wordt dat zij de MRD/USN in Djibouti tenminste financieel heeft gesteund wat erop wijst dat zij de ideeën van die partij toen al steunde. Verzoekster haalt aan dat evenmin betwist wordt dat zij in België deelgenomen heeft aan verschillende betogingen en vergaderingen georganiseerd door de oppositie.

Verzoekster benadrukt dat haar huidige deelname aan de activiteiten van de partij zich in navolging van haar activiteiten in Djibouti plaatsen. Die activiteiten zijn dus niet opportunistisch maar wel geworteld in overtuigingen die zij al had toen zij in Djibouti leefde.

Verzoekster verwijst naar de UNHCR Guidelines omtrent "réfugié sur place". Verzoekster verduidelijkt dat uit die "guidelines" blijkt dat iemand in aanmerking kan komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus als er aangenomen kan worden dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft

omwille van zijn activiteiten in het land waar hij verblijft. Hier dient te worden nagegaan of de autoriteiten op de hoogte zijn van die activiteiten en hoe zij die activiteiten beschouwen.

Waar het CGVS meent dat niets aantoont dat de Djiboutiaanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van de activiteiten van verzoekster in België, voert verzoekster aan dat er foto's werden genomen tijdens de betogingen georganiseerd door de partijen, welke die ook gepubliceerd zijn op de Facebook pagina van de partij. Verder blijkt dat de Djiboutiaanse autoriteiten leden van de diaspora die politieke dissidenten zijn onder het oog houden. Verder blijkt volgens verzoekster dat de Djiboutiaanse autoriteiten leden van de diaspora die politieke dissidenten zijn in het oog houden. Zij verwijst in dat verband worden naar een arrest van de Raad met nr. 124 144 van 16 mei 2014 waarin informatie wordt gegeven over de praktijken van het regime.

Verzoekster betoogt verder dat objectieve informatie toont dat leden van de oppositie sterke problemen kennen met de autoriteiten in Djibouti. Heel recent werden meerdere leden van de MRD op een illegale manier gearresteerd. Volgens de voorzitter van de MRD en serieuze internationale NGO's is het de bedoeling van de autoriteiten de oppositie te doen zwijgen.

Verzoekster verwijst naar een persartikel van RFI (Radio France International) gepubliceerd op 15 maart 2017 onder de titel *"Djibouti: plusieurs membres du MRD (opposition) arrêtés"* en naar het communiqué van 3 april 2017 van de FIDH (*Fédération Internationale des Droits de l'Homme*).

Verzoekster meent dat uit die informatie niet kan worden afgeleid *"dat alleen mensen die een specifieke functie of rol in de MRD uitoefenen risico's lopen. Zelfs als mensen die een functie uitoefenen misschien meer risico's lopen kan niet uitgesloten worden dat simpele leden van de partij -zoals verzoekster- ook problemen met de autoriteiten kennen."* Voorts stelt verzoekster dat de vervolgingsdaden waarvan de leden van de oppositie het slachtoffer zijn regelmatig voorkomen.

Verzoekster haalt aan dat de oppositie een paar maanden voor de presidentiële verkiezingen van 2016 zwaar onderdrukt werd. In een communiqué van de FIDH de dato 13 november 2015 die de titel *"La répression s'abat sur l'opposition, à six mois de l'élection présidentielle"* draagt, staat volgens verzoekster te lezen dat een vijftigtal militanten van de MJO gearresteerd werden, waaronder 6 minderjarigen. Verzoekster meent dat uit die informatie *"kan worden afgeleid dat mensen die deel uitmaken van de oppositiepartijen zelfs als zij geen functie uitoefenen -cf. vijf minderjarigen werden gearresteerd- de risico lopen vervolgd te worden door de Djiboutiaanse autoriteiten"*.

Verzoekster volhardt in haar verklaringen volgens dewelke zij al vervolgd werd door de Djiboutiaanse autoriteiten en al politiek actief was in Djibouti. Zij beklemtoont dat het door de asielinstanties niet betwist wordt dat zij, tenminste financieel, een oppositiepartij in Djibouti steunde. Verzoekster licht toe dat zij in navolging van die activiteit hier sinds haar aankomst in 2013 deelneemt aan activiteiten, betogingen, vergaderingen die door de partij georganiseerd zijn. Haar deelname aan die activiteiten zijn heel waarschijnlijk door het Djiboutiaanse regime gekend. Gelet op de behandeling waarvan leden van de oppositie de slachtoffers zijn in Djibouti, is de vrees voor vervolging die verzoekster uit, aannemelijk en dient zij in aanmerking te komen voor de vluchtelingstatus.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een

voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoekster verklaart Djibouti te zijn ontvlucht omwille van haar vermeende problemen met de Djiboutiaanse autoriteiten. Zij voegt eraan toe dat zij sinds haar aankomst in België deelneemt aan betogingen en aan vergaderingen van de Mouvement pour le Renouveau Démocratique (MRD) en de Union pour le Salut National (USN) en omwille hiervan vervolging vreest door de Djiboutiaanse overheid ingeval van terugkeer naar haar land van herkomst. Verzoekster vreest eveneens naar Djibouti terug te keren omwille van haar behoren tot de Younis Moussa/Odah Gub clan, nu alle leden van deze clan zouden gevisieerd worden.

2.4. In het kader van haar eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen op 10 juni 2015 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, gezien verzoekster niet aannemelijk had gemaakt dat zij in Djibouti gehuwd was, dat haar beweerde echtgenoot lange tijd voor het bouwbedrijf van A.B. zou gewerkt hebben en dat hij in juli 2009 door de Djiboutiaanse autoriteiten zou vermoord zijn als gevolg van zijn werk voor A.B. en omdat hij verdacht werd van wapenhandel. Voorts hechtte de commissaris-generaal geen geloof aan het door verzoekster beweerde lidmaatschap van de MRD en USN in Djibouti, noch aan de beweerde problemen waarmee verzoekster als gevolg daarvan geconfronteerd zou zijn.

Bij arrest van 11 december 2015, nr. 158 266 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake verzoeksters eerste asielaanvraag dat verzoekster de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd. De Raad steunde zijn beslissing op de volgende motieven: verzoekster kon *“noch haar identiteit, noch de identiteit van haar man, noch het huwelijk met haar man aannemelijk”* maken; *“zelfs indien verzoekster haar identiteit, de identiteit van haar man en het huwelijk met haar man al aannemelijk had weten maken, quod non, dan nog blijven haar verklaringen over het werk van haar man niet aannemelijk”*; verzoekster kon evenmin *“aannemelijk maken dat zij in Djibouti lid was van de Mouvement pour le Renouveau Démocratique (MRD) en de Union pour le Salut National (USN)”*; *“zelfs al zou verzoekster in Djibouti lid geweest zijn van en deel genomen hebben aan activiteiten/betogingen van de oppositiepartijen MRD en de USN, stelt de Raad vast dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt die erop zouden wijzen dat zij meer was dan een gewoon lid was de partij financieel steunde”*.

Verzoekster diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

Gelet dat het desbetreffende arrest niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten, moet deze als vaststaand worden beschouwd.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

De Raad mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te

tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is aldus beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.5. De Raad stelt echter vast dat verzoekster zich in haar tweede, huidige asielaanvraag nog steeds beroept op de motieven die zij naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag reeds heeft uiteengezet en hierop verder bouwt. Zo houdt verzoekster vol dat zij gehuwd was in Djibouti, dat haar man lange tijd voor het bouwbedrijf van A.B. zou gewerkt hebben, dat haar man in juli 2009 door de Djiboutiaanse autoriteiten zou vermoord zijn als gevolg van zijn werk voor A.B. en dat verzoekster zelf te Djibouti problemen kende door haar lidmaatschap van de politieke partij MRD en USN (verklaring meervoudige aanvraag van 27 april 2016, punten 15-18; gehoorrapport van het CGVS van 29 juni 2016 (hierna: CGVS-verslag), p. 6-7).

2.6. Verzoekster slaagt er in haar huidige asielaanvraag evenmin in haar identiteit, de identiteit van haar beweerde man, alsook het huwelijk met haar beweerde man aannemelijk te maken. De door verzoekster bij het CGVS neergelegde documenten – een kopie van haar geboorteakte, uitgegeven te Ali Sabieh op 5 juli 2015; een kopie van haar huwelijksakte, met vertaling – kunnen deze appreciatie niet wijzigen. Verzoekster legde deze documenten immers reeds voor in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van haar eerste asielaanvraag. Deze werden door de Raad in zijn arrest nr. 158 266 van 11 december 2015 als volgt beoordeeld:

“Voorts is het niet aannemelijk dat een zakenvrouw als verzoekster noch haar identiteit, noch de identiteit van haar man, noch het huwelijk met haar man aannemelijk kan maken. Op het Commissariaatgeneraal legde zij enkel een geboorteakte neer, die slechts geringe bewijswaarde heeft, daar uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat dergelijke documenten in Djibouti makkelijk vervalsbaar zijn en door corruptie eenvoudig tegen betaling te bemachtigen zijn. Het per brief neergelegde “Uitreksel uit het geboorteregister, d.d. 05/07/2015 - Republiek van Djibouti”, is bovendien een fotokopie waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

Het “Uitreksel huwelijksakte”, waarvan het origineel werd voorgelegd ter zitting bevat zowel inhoudelijke als formele fouten. Naast de spellingsfouten (“luer mariage”) en lacunes - zo werden de clans van verzoekster en haar beweerde man niet ingevuld -, doch niet als een officieel en betrouwbaar document, blijkt dat verzoekster haar huwelijk op verschillende ogenblikken zou hebben plaatsgegrepen of hernieuwd, wat verzoekster nooit heeft verklaart en ter terechtzitting niet kan toelichten. Bovendien betreft het stuk een ingevulde fotokopie en geen origineel blanco formulier. Verzoekster legt manifest gefabriceerde stukken neer ter staving van een opgebouwd asielrelaas.”

2.7. De Raad kan niet inzien, zoals reeds gesteld in zijn arrest nr. 158 266 van 11 december 2015, waarom een zakenvrouw die handel voerde in en met het buitenland, haar identiteit niet kan aantonen. Evenmin kan worden ingezien waarom het bestaan van een persoon die een functie heeft binnen een bouwbedrijf niet op eenvoudige wijze kan worden aangetoond. Dit klemte te meer nu haar beweerde echtgenoot bekend bij de overheid omwille van zijn sociale en publieke leven, waarbij hij ze hem verdachten banden te hebben met Abdourahman Boreh, die in 2008/2009 in diskrediet was gevallen en sindsdien in Dubai verblijft. Hoe dan ook, zelfs indien verzoekster haar identiteit, de identiteit van haar man en het huwelijk met haar man al aannemelijk had weten maken, *quod non*, dan nog blijven haar verklaringen over het werk van haar man, net als tijdens haar eerste asielaanvraag, niet aannemelijk. De door verzoekster neergelegde getuigenis van M.A.A., een voormalige collega van verzoeksters vermeende man, kan deze vaststellingen niet doen ombuigen, nu documenten in asielzaken slechts een element in de beraadslaging uitmaken, waarvan de bewijswaarde mede afhangt van ondersteunde en overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas, wat *in casu* niet het geval is.

Tevens is een getuigenis van een beweerde oud-collega van verzoeksters voorgehouden echtgenoot geen objectief, officieel document en komt deze dan ook voor als een complaisancestuk, opgemaakt voor onderhavige procedure, te meer nu deze brief werd opgesteld te Brussel op 20 december 2015, enkele dagen na het na het voormelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.8. Aangezien, gelet op bovenstaande, geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters identiteit, de identiteit van haar beweerde man, haar huwelijk met haar beweerde man, noch aan haar verklaringen over zijn werk dat tot zijn dood zou hebben geleid, is het evenmin aannemelijk dat verzoekster hierdoor problemen zou ondervinden met de Djiboutiaanse autoriteiten ingeval van terugkeer naar haar land van herkomst. Dit klemmt des te meer nu verzoekster verklaarde over haar pleegzoon – de zoon van haar beweerde man – *“Het was mijn pleegzoon, niet eigen biologische zoon, zoon van mijn, had hem opgevoed. Maar hij woont nog steeds in de woning. Hij verbleef voor hen in Marokko, maar is inmiddels terug. Hij studeerde daar. Hij woont in de woning.”* (CGVS-verslag, p. 4). De vaststelling dat verzoeksters pleegzoon is teruggekeerd naar Djibouti en er in de ouderlijke woonst verblijft, en dat verzoekster niet op de hoogte is of hij al dan niet problemen heeft (CGVS-verslag, p. 9), doet afbreuk aan verzoeksters beweringen dat zij problemen zou ondervinden omwille van de beweerde activiteiten van haar voorgehouden echtgenoot, nu redelijkerwijs kan aangenomen worden dat zijn zoon in dat geval evenzeer problemen zou hebben en verzoekster hier minstens naar zou informeren of door de familie zou geïnformeerd worden.

2.9. Verzoekster volhardt in haar huidige, tweede asielaanvraag sinds 2003 lid te zijn geweest van de MRD (verklaring meervoudige aanvraag van 27 april 2016, punten 15-16). De Raad oordeelde dienaangaande reeds in het kader van haar eerste asielaanvraag als volgt:

“Wat haar beweerde politieke problemen betreft, kan verzoekster niet aannemelijk maken dat zij in Djibouti lid was van de Mouvement pour le Renouveau Démocratique (MRD) en de Union pour le Salut National (USN). Vooreerst is het bevreemdend dat zij in 2003 als huisvrouw lid zou geworden zijn van de MRD, terwijl haar man geen politieke sympathieën had en in onderaanneming voor A.B., een medestander van de overheid, zou gewerkt hebben (gehoor 31 maart 2014, p. 10-11). Verzoekster had verder geen enkel idee van/bij welke federatie/sectie binnen de partij MRD zij deel uitmaakte/aangesloten was en/of door welke federatie/sectie haar partijlidkaart werd afgegeven, noch tot welke coalitie de MRD sinds begin 2013 behoort (gehoor 31 maart 2014, p. 10; 17-18; gehoor 13 oktober 2014, p. 4). Verzoeksters politieke affiliatie in Djibouti is dan ook geheel ongeloofwaardig.”

De door verzoekster bij het CGVS neergelegde documenten – een brief van D.A.F. van 16 juli 2015, de lidkaarten van de MRD en USN, met bijhorende brief van I.A.F. van 19 februari 2016 – kunnen deze appreciatie niet wijzigen. Verzoekster gaat er immers aan voorbij dat in asielzaken documenten een onderdeel vormen van de algehele beoordeling en het geheel van de elementen de ondersteuning van een asielrelaas uitmaken. Bovendien legde verzoekster de brief van D.A.F. van 16 juli 2015, haar lidkaart van de MRD, geldig van 2006 tot 2008, een lidkaart met nr. 02029763 van de MRD en haar steunkaart van de USN reeds in het kader van haar eerste asielaanvraag in beroep neer en werd de bewijswaarde van deze stukken reeds door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoordeeld. Wat betreft de overige door verzoekster bij het CGVS in het kader van haar huidige asielaanvraag neergelegde lidkaarten van de MRD dient te worden opgemerkt dat de jaartallen manueel werden aangepast naar “2011”, “2012” en “2013” en naar “2014”, “2015” en “2016”. De bijhorende brief is slechts een gesolliciteerd document die verzoekster heeft aangevraagd in het kader van haar asielaanvraag en bevat onvoldoende garanties op het vlak van waarachtigheid. Uit voorgaande kan slechts worden afgeleid dat verzoeksters politieke affiliatie in Djibouti geheel ongeloofwaardig is.

2.10. Verzoekster voert voorts aan dat zij sinds haar aankomst in België deelneemt aan betogingen en vergaderingen van de MRD en de USN en omwille hiervan vervolging vreest door de Djiboutiaanse overheid ingeval van terugkeer naar haar land van herkomst.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat bij asielaanvragen gegrond op activiteiten in het gastland (*réfugié sur place*) er een bijzondere bewijslast geldt, namelijk dat indien een kandidaat-vluchteling niet vervolgd werd in haar land van herkomst, het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen en verzoekster moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom zij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot haar achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen (UNHCR, *Note on refugee sur place claims, d) Procedural aspects*, februari 2004).

Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald of er

aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, “*Note on réfugié sur place claims*”, februari 2004). Daartoe dient in de eerste plaats te worden nagegaan of de overheden van het land van herkomst op de hoogte zijn van de aangehaalde activiteiten (UNHCR, “*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*”, Genève, 1992, 96).

Het is echter niet aannemelijk dat verzoekster in het geval van een terugkeer naar Djibouti problemen zou kennen omwille van het feit dat zij sinds haar aankomst in België actief zou zijn voor de MRD en USN en dat zij bepaalde politieke activiteiten zou hebben in België, noch dat de Djiboutiaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zouden zijn. Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt verzoekster immers niet aannemelijk dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Djiboutiaanse autoriteiten stond omwille van haar lidmaatschap en/of politieke activiteiten, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Djiboutiaanse autoriteiten verzoeksters handelingen niet op de voet gevolgd hebben en derhalve niet op de hoogte zijn van zijn acties in en vanuit België.

De Raad ziet aldus geenszins in hoe verzoeksters beweerde activiteiten in België bekendheid zouden genieten bij de Djiboutiaanse autoriteiten, laat staan dat dit verzoekster in een dermate negatieve belangstelling van de Djiboutiaanse autoriteiten zou kunnen brengen dat zij bij een terugkeer gevaar zou lopen. Daarenboven stelt verzoekster zelf geen officiële functie binnen de partij te hebben en omschrijft zij zichzelf louter als sympathisant (CGVS-verslag, p. 15).

Het is ook niet ernstig de Djiboutiaanse autoriteiten dermate te onderschatten door te menen dat ze het verschil niet kunnen maken tussen de talrijke migranten in het buitenland die om opportunistische of om persoonlijke redenen meelopen met manifestaties en de individuen die effectief een bedreiging vormen voor het regime of de fundamenteën van de Djiboutiaanse staat.

Waar verzoekster in het verzoekschrift verwijst naar arrest nr. 158 266 van 11 december 2015 van de Raad, alsook naar de bestreden beslissing van 10 april 2017 van het CGVS, en stelt dat niet betwist wordt dat zij de MRD/USN in Djibouti tenminste financieel heeft gesteund wat erop wijst dat zij de ideeën van die partij toen al steunde, gaat verzoekster er aan voorbij dat in de eerste plaats geen geloof werd gehecht aan haar lidmaatschap van de MRD en de USN, zoals hierboven reeds werd aangehaald. Er dient benadrukt dat louter werd gesteld dat mocht dit toch het geval geweest zijn, *quod non*, verzoekster hoogstens een gewoon lid was die in de periode 2003-2005 de partij financieel steunde. Hieruit kan bezwaarlijk worden afgeleid dat verzoeksters doen en laten in België zou gevolgd zijn door de Djiboutiaanse autoriteiten.

Verder vormt het loutere feit dat er foto's worden genomen tijdens de betogingen geen bewijs dat de autoriteiten in Djibouti ook effectief op de hoogte zouden zijn van de activiteiten van verzoekster in België. Verzoekster brengt immers geen enkel concreet element aan dat een aanwijzing kan vormen dat de autoriteiten wel degelijk op de hoogte zouden zijn van de activiteiten van verzoekster persoonlijk in België. Verzoekster heeft aldus niet kunnen aantonen dat ze bij een terugkeer naar Djibouti persoonlijk geïdende zou worden omwille van haar activiteiten in België.

2.11. Het bij verzoekschrift neergelegde artikel, “*Les nouvelles.org, « Manifestation à Bruxelles, devant l'ambassade de Djibouti pour la 12ème commémoration du massacre d'Arhiba » - . artikel beschikbaar http://nfrance.com/~eq/0357/P10_magazine/12_depeche04/12189_bruellesarhiba20032.html*”, handelt over een betoging voor de Djiboutiaanse ambassade te Brussel in 2003. Verzoekster is pas in 2013 vanuit Djibouti, via Ethiopië, naar België gevlucht, waardoor de Raad niet inziet – noch licht verzoekster toe – hoe dit artikel op de situatie van verzoekster van toepassing is.

2.12. Uit de door verzoekster aan het verzoekschrift gevoegde internetartikels – persartikel van RFI (Radio France International) van 15 maart 2017 “*Djibouti: plusieurs membres du MRD (opposition) arrêtés*” en de communiqués van de FIDH (*Fédération Internationale des Droits de l'Homme*) van 13 november 2015 en 7 april 2017 – blijkt dat er in maart 2017 19 à 20 militanten en leiders van MRD zijn opgepakt en dat er in november 2015 een vijftigtal militanten van de oppositie zijn opgepakt.

Zoals hierboven reeds werd vastgesteld, kan verzoekster niet als militante van MRD of USN worden beschouwd, doch hoogstens als iemand die in de periode 2003-2005 de organisatie financieel heeft gesteund. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekster om deze reden zou beschouwd worden als een militant lid die een gegronde vrees voor vervolging zou hebben bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst, omwille van haar vroegere activiteiten in Djibouti of haar activiteiten in België.

Het volstaat bovendien niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en informatie dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.13. Ook waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar het arrest van de Raad met nr. 124 144 van 16 mei 2014 waarin informatie wordt gegeven over de praktijken van het regime, stelt de Raad vast dat deze aangehaalde praktijken gericht zijn op politieke militanten. Hierboven werd reeds bepaald dat verzoekster niet voldoet aan het profiel van politiek militante. Volledigheidshalve dient opgemerkt dat arresten van de Raad geen precedentwaarde hebben en elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht.

2.14. Bovendien liet verzoekster tijdens haar interview bij het CGVS het volgende optekenen: *“Op 21 december 2015 zijn er familieleden van mij vermoord, van mijn subclan, Yonis Moussa, mijn hele familie wordt op deze manier mishandeld, vermoord. Ze waren iets aan het herdenken. Sindsdien zijn nieuwe element, familieleden, subclan wordt geviseerd. Als deze probleem niet was geweest, was ik teruggegaan naar mijn land. Maar kan niet terug omdat subclan wordt geviseerd.”* (CGVS-verslag, p. 6). Dat verzoekster verklaart dat ze zou zijn teruggekeerd naar Djibouti indien de gebeurtenissen op 21 december 2015 niet zouden hebben plaatsgevonden, bevestigt de ongeloofwaardigheid van verzoeksters bovenvermelde asielmotieven.

2.15. Verzoeksters nieuwe asielmotieven – dat haar zus F. na verzoeksters vertrek uit Djibouti verschillende keren zou gearresteerd zijn en dat verzoekster sinds de incidenten van 21 december 2015 te Bulduqo vreest naar Djibouti terug te keren omwille van haar behoren tot de Yonis Moussa/Odah Gub clan – houden evenmin een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster in.

2.16. Wat betreft de vermeende arrestaties van haar zus F., merkt de Raad op dat het niet geloofwaardig is dat verzoeksters zus zou worden lastig gevallen en gearresteerd omdat de Djiboutiaanse autoriteiten naar verzoekster op zoek zouden geweest zijn (CGVS-verslag, p. 8), nu gelet op bovenstaande geen geloof wordt gehecht aan de bewering dat verzoekster problemen had met de Djiboutiaanse autoriteiten. Ook de door verzoekster neergelegde convocatiebrieven van 22 maart 2014, waarin louter wordt gesteld dat verzoeksters zus F. zich dient aan te melden op het commissariaat van het vijfde arrondissement te Djibouti omwille van een zaak die haar aanbelangt, kan niet aantonen dat verzoeksters zus werd lastiggevallen en gearresteerd omwille van verzoeksters voorgehouden problemen met de Djiboutiaanse autoriteiten. Volledigheidshalve kan niet worden ingezien waarom verzoekster deze convocatiebrieven, die dateert van 2014, pas indient tijdens haar tweede asielaanvraag, nu deze convocaties reeds zou bestaan hebben ten tijde van haar eerste asielaanvraag. Voorts betreft verzoeksters bewering dat haar zus F. aanwezig was bij de incidenten van 21 december 2015 te Bulduqo en een week nadien zou gearresteerd zijn, slechts een blote bewering die niet wordt ondersteund door objectieve elementen (CGVS-verslag, p. 8).

2.17. Waar verzoekster nog stelt dat zij sinds de incidenten van 21 december 2015 te Bulduqo vreest naar Djibouti terug te keren omwille van haar behoren tot de Yonis Moussa/Odah Gub clan, merkt de Raad op dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat, hoewel er bij de incidenten van 21 december 2015 te Bulduqo voornamelijk leden van de Yonis Moussa/Odah Gub clan betrokken waren, er in Djibouti, noch voorafgaand aan deze incidenten, noch na afloop sprake was van systematische vervolging van de leden van de Yonis Moussa/Odah Gub clan. Verder vermeldt deze informatie dat Ali Deberkale, voorzitter van de organisatie ‘Djibouti 2016’ en oud-vertegenwoordiger van de USN voor België en de Europese Unie, uitlegt dat er een bemiddeling heeft plaatsgevonden tussen de macht en de Yonis Moussa clan en dat de kwestie op communautair niveau op deze manier is geregeld. Hij verduidelijkt dat de Yonis Moussa geïntegreerd zijn in de politieke en economische macht van het land en dat de moeilijkheden die bepaalde leden van deze clan het gevolg zijn van persoonlijke acties en niet omdat ze deel uitmaken van de Yonis Moussa clan. Hij voegt er wel aan toe dat men voorzichtig moet blijven omdat de context gespannen is en de etnische kwestie veelvuldig wordt misbruikt door de politieke elite.

Een vertegenwoordiger van de Belgische missie voor Ethiopië en Djibouti rapporteert dat er sinds december 2015 geen incidenten meer hebben plaatsgevonden met de clan Yonis Moussa. Hij bevestigt dat de clan wordt vertegenwoordigd in het parlement en de regering en dat er volgens zijn collega's van de ambassades in Djibouti geen systematische vervolging bestaat ten aanzien van de clan Yonis Moussa.

De door verzoekster bij het CGVS neergelegde brief van Ali Deberkale van 11 januari 2016 spreekt voormelde objectieve informatie uit het administratief volledig tegen, wat afbreuk doet aan de waarachtigheid van deze brief. Verzoekster legt manifest gefabriceerde stukken neer ter staving van een opgebouwd asielrelaas.

2.18. Volledigheidshalve dient opgemerkt dat het loutere feit dat verzoekster tot de Younis Moussa/Odah Gub clan behoort, los van de incidenten van 21 december 2015, evenmin een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster kan betekenen. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt immers dat, volgens een diplomaat die België vertegenwoordigd in Ethiopië en Djibouti, de clan Younis Moussa/Odah Gub een clan zijn binnen de belangrijkste bevolkingsgroep van Djibouti, de Issa. Bovendien is de clan ook op het politieke niveau vertegenwoordigd. De informatie in het administratief dossier vermeldt daarnaast wel dat er in individuele gevallen tot op zekere hoogte sprake kan zijn van socio-economische marginalisatie/discriminatie van leden van de Younis Moussa/Odah Gub clan. Deze marginalisatie/discriminatie is, over het algemeen, net als voor andere/niet Issa sub-stammen, op heden niet van die aard om gelijkgesteld te kunnen worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Iedere situatie moet bijgevolg individueel onderzocht worden.

De Raad benadrukt dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie een nexus hebben met het vluchtelingenverdrag en van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Noch uit verzoeksters verklaringen in het kader van haar eerste asielaanvraag, noch uit haar verklaringen in het kader van haar tweede, huidige asielaanvraag, kan blijken dat verzoekster als voormalige zakenvrouw, die regelmatig naar het buitenland reisde voor zaken, dermate gediscrimineerd zou geweest zijn. In hoofde van verzoekster is dan ook geen sprake is van dermate vergaande socio-economische marginalisatie/discriminatie die, cumulatief gezien, gelijk gesteld zou kunnen worden met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.19. Het door verzoekster neergelegde medische attest vermag bovenstaande appreciatie niet te wijzigen. Dit attest werd immers reeds in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag als volgt door de Raad beoordeeld:

“Het op het Commissariaat-generaal neergelegde en bij het verzoekschrift gevoegde attest van “Exil” van 5 november 2014 kan bovenstaande vaststellingen omtrent de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas niet wijzigen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en kan -rekening houdend met zijn bevindingen- vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, maar de arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS, nr. 132.261 van 10 juni 2004). Bovendien kon verzoekster de oorzaak van een aantal littekens niet benoemen, stelde zij dat bepaalde littekens niet te wijten waren aan de mishandelingen die zij zou ondergaan hebben en schreef zij andere vlekken/littekens op haar lichaam toe aan traditionele rituelen die steriele vrouwen in Djibouti ondergaan.”.

2.20. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen omtrent haar asielmotieven en het opwerpen van losse beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.21. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.22. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.23. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.24. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.25. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.26. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK